

СВѢТЛУКА

Щомъ запѣха пѣсенъта на Горската Царица, на вратата на салона блѣсна ослѣпителна свѣтлина и тамъ застана усмихната тя, Горската Царица, красива като зората, свѣтла като майска утринна и млада като вѣчната пролѣтъ.

Всички момичета и момчета наведоха глава и ѝ се поклониха. Горската Царица мина презъ салона лека като лекъ вѣтрецъ, помилва по главичкитѣ всички и пакъ тъй леко се отдалечи и излѣзе отъ двореца.

Щомъ тя изчезна, всички момчета и момичета трепнаха, подигнаха се на прѣсти, подхвъркнаха и захвърчаха въ салона. А следъ това едно по едно изхвъркнаха изъ вратата, изъ коридоритѣ и чакъ навънъ отъ двореца.

Итко и Лилянка останаха самички срѣдъ грамадния салонъ. Лилянка хвана батя си за ржка, погледна го въ очи, готова да заплаче. Въ това време дойде при тѣхъ Бимъ Бамъ Бумъ и имъ каза:

— Празникътъ на цвѣтията се свърши. Тѣ си отидоха и ще дойдатъ чакъ догодина. Но вие нѣма да сте самички тукъ. И той плѣсна съ ржце. Отъ всички врати, отъ всички коридори нахлуха джуджета.

— Ето, ние всички живѣемъ въ тоя дворецъ и вие ще сте ни гости. Каквото искате, всичко ще имате. Всичко, всичко, каквото пожелаете.

— А мамка и татко? — попита съ насълзени очи Лилянка.

— Тѣ не може да дойдатъ тука, — отговори Бимъ Бамъ Бумъ. — Който дойде при насъ на празника на цвѣтията, остава тукъ чакъ додето дойде дѣдо Коледа. Днесъ празникътъ се свърши, цвѣтията си отидоха. А, когато дойде дѣдо Коледа тукъ за играчки, ако сте били послушни и добри, той ще ви заведе при мама и татко.

